

טריטילל, ליטילל והציפורים

הונגריה

פעם הייתה נסיכה כל כך יפה וטובה שכולם אהבו אותה. אבא שלה אהב אותה במיוחד וכמעט ומת מצער כשיום אחד היא נעלמה, ולמרות שחיפשו בכל הממלכה לא מצאו אותה בשום מקום. בסוף המלך הכריז שמי שיצליח להחזיר אותה לארמון יקבל אותה לאישה. המוני בחורים צעירים יצאו לחיפושים אך לא עלה בידם למצוא את הנסיכה וחזרו לבתיהם.

לא רחוק מהארמון חי אדם זקן עם אישתו ולהם שלושה בנים. הם אהבו את שני הבכורים ואלה יכלו לעשות הכל שרק חפצו אך לצעיר תמיד אמרו לוותר לאחיו.

כשהבנים גדלו הבכור אמר לאביו שנמאסו עליו החיים השקטים והוא רוצה לצאת ולתור את העולם. ההורים הצטערו מאוד שעליהם להיפרד ממנו, אך לא אמרו דבר והתחילו

להכין ציוד לדרכו, צידה לדרך וזוג נעליים חדשות. כשהכל היה מוכן הבן אמר להם שלום ויצא שמח לדרך.

זמן רב הלך ביער עד שהגיע לגבעה חשופה. שם הוא התיישב, פתח את תרמילו והתכוון לאכול. רק נגס נגיסות מעטות כשבא אדם זקן, לבוש סחבות וכשראה את האוכל שאל האם הצעיר יכול לתת לו קצת.

"הה, באמת" ענה הצעיר "בקושי יש מספיק לעצמי. אם אתה רוצה לאכול אתה צריך להרוויח זאת." הקבצן הננזף הלך הלאה.

אחרי שהצעיר גמר את ארוחתו המשיך בדרכו והלך שעות אחדות עד שהגיע לגבעה שניה. שם התיישב שוב, והוציא לחם וחלב מתרמילו. תוך כדי אכילה הופיע לפניו אדם זקן לבוש עוד יותר גרוע מהקודם, וביקש כמה נגיסות מלחמו. אך הצעיר גירש אותו במילים גסות, והזקן הלך צולע משם.

לקראת ערב הצעיר מצא מקום נעים בין העצים והתיישב לאכול ארוחת ערב.

הציפורים שראו אוכל באו בתקווה שיוכלו

לקבל קצת פירורים, אך הוא זרק עליהם
אבנים וגירש אותם. אחרי שאכל התחיל
לחשוב איפה ללון. הוא לא רצה ללון בחוץ כי
פחד שיהיה לו קר, אך היה כבר עייף מאוד
ולכן גרר את רגליו עד שמצא חור או מערה
תחת סלע גדול ושם נשכב בפינה. בחצות
העירו אותו צעדים. הוא הציץ וראה מפלצת
גדולה ומפחידה מתקרבת. הוא נבהל וביקש
שלא תרע לו ותתן לו ללון, והיא הסכימה
בתנאי שלמחרת יבצע את כל העבודה שהיא
תטיל עליו. הצעיר הבטיח ונשכב לישון.
בבוקר המפלצת אמרה לו לנקות את
המערה והוא ניסה לעשות זאת, אך הלכלוך
דבק כל כך לכל מקום שלא הצליח לעשות
דבר. בפחד גדול חיכה לראות איך תעניש
אותו המפלצת. לא חיכה הרבה כי היא באה
ונתנה לו בנבוט מכה בראש וכך גמר את חייו.
בינתיים גם הבן האמצעי רצה לעזוב את
הבית ונדנד להוריו עד שהסכימו. גם לו הכינו
מזון לדרך וזוג נעליים חדשות והוא יצא
לראות את העולם.

בדרכו גם הוא פגש את שני הקבצנים, אך
מאחר שהוריו פינקו אותו ולא לימדו לעזור
לנזקקים, גירש אותם בלי רחמנות. כמו אחיו
הבכור הגיע גם הוא למערת המפלצת וסופו
היה כמו של אחיו.
אפשר היה לחשוב שזוג ההורים, שרק בן
אחד נשאר להם, יתייחסו אליו באהבה. אך
הם לא אהבו אותו כלל למרות שהוא ניסה
לדאוג להם יותר טוב מאשר עשו זאת אחיו.
לכן, כאשר גם הוא החליט לצאת לעולם
הרחב שמחו ההורים שיוכלו להיפטר ממנו.
הרגישו את עצמם נדיבים מאוד כאשר נתנו לו
צידה לדרך וזוג נעליים חדשות.
הבן הצעיר רצה מאוד לגלות מה קרה
לאחיו הגדולים והחליט ללכת בעקבותיהם.
כשהגיע לגבעה הראשונה חשב שהם ודאי
נחו במקום הזה וגם הוא התיישב והוציא קצת
מהאוכל שנתנו לו ההורים.
גם בפניו הופיע הקבצן הזקן וביקש קצת
אוכל. הצעיר הזמין אותו להתיישב לידו,
התחלק איתו במזונו והתייחס אליו כמו לידיד

ותיק. בסוף קם הזקן, הודה לו ואמר "אם תהיה פעם בצרות קרא לי ואעזור לך. שמי טריטילל" וכאשר רק אמר זאת נעלם כאילו לא היה כלל. גם בגבעה השניה החליט לנוח הצעיר, וגם שם הופיע קבצן זקן שני. אחרי שהצעיר כיבד אותו אמר הקבצן "אם תזדקק לעזרה קרא לי. שמי ליטלילל", ונעלם. הצעיר המשיך בדרכו וברחבת היער התיישב לאכול ארוחת ערב שלו. תוך רגע להקות ציפורים התחילו סובבות סביב ראשו, והוא זרק להם פרורים ושמח לראות איך הם אוספים אותם. כשכבר אכלו את הפירור האחרון הופיעה לפניו ציפור בעלת נוצות מבריקות ואמרה "אם תהיה פעם בצרות קרא 'ציפורים, באו אלי!' ואנו נבוא."

אחרי שגמר לאכול חיפש הצעיר מקום לינה ומצא מערה תחת סלע גדול. הוא ראה במערה עצמות של בני אדם ושרידי בגדים, וזה גרם לו לאי-נוחות רבה, אך החליט להישאר שם, כי האמין שמפלצת מתגוררת במערה, והוא רצה לפגוש אותה.

כשהמפלצת הופיעה הוא שאל אותה בנימוס האם מותר לו להישאר ללילה, וכמו קודם היא הסכימה בתנאי שיבצע עבודה למחרת. הצעיר נשכב אז בפינת המערה ונרדם.

למחרת גם הוא קיבל הוראה לנקות את המערה. הלכלוך רבץ בשכבות עבות והוא לא הצליח לעשות יותר מאשר אחיו עשו קודם, ובסוף האת נתקע באדמה והוא לא יכול היה להוציאו. מתוך ייאוש קרא הצעיר "טריטילל, טריטילל, בוא לעזרתי!" ותוך רגע טריטילל עמד לידו ושאל איך ניתן לעזור. הצעיר הסביר לו ואז אמר הזקן "את, עשה את עבודתך!" והאת התחיל לרקוד במערה ולנקותה עד שפרור הלכלוך לא נשאר בה. כשהעבודה הסתיימה טריטילל הלך בדרכו. בלב קל יותר חיכה הבחור לבואה של המפלצת. כשהיא הגיעה אמרה "לא עשית זאת לבדך. אך הרצפה נקיה וראשך יישאר עדיין על צווארך."

למחרת אמרה לו המפלצת להוציא את כל

הנוצות מהכריות שלה ולהניח אותם בשמש לייבוש. "אך דאג שאף נוצה לא תחסר כשאחזור!" כמות הנוצות בכריות הייתה אדירה, אך הוא הצליח לפזר אותם והם שכבו יפה בשמש. אך פתאום באה רוח והתחילה להעיף את הנוצות ולפזר אותם. הצעיר ניסה לאסוף אותם אך כשראה שהוא עמל לשווא קרא ביאוש "טריטילל, ליטילל וכל הציפורים! בואו לעזור לי!" רק אמר את המילים האלה כשהופיעו הציפורים והתחילו לאסוף את הנוצות המתעופפות ברוח. טריטילל וליטילל עזרו לו להכניס את הכל שוב לכריות, כפי שאמרה לו המפלצת. אך הם שמרו נוצה אחת בחוץ ואמרו לבחור צעיר שאם המפלצת תראה שזו חסרה, הוא צריך לזרוק לו את הנוצה לאפה. עם זאת הם נעלמו כולם, טריטילל וליטילל וכל הציפורים.

כשהמפלצת חזרה הביתה היא נשכבה על המיטה בכוח כה רב שכל המערה רעדה. הכריות היו מלאות ורכות וזה הפליא אותה אך לא סיפק אותה כלל. היא הוציאה את כל

הנוצות מהכריות והתחילה לספור אותם. "אם אחת רק חסרה" אמרה "תשלם בראשך!" באותו רגע הצעיר הוציא את הנוצה מכיסו וזרק אותה לתוך אפה תוך קריאה "אם את רוצה את הנוצה החסרה, הנה היא!" "לא טיפלת בנוצות אלה בעצמך" אמרה המפלצת "אבל גם הפעם אוותר לך." באותו הלילה הצעיר ישן חזק בפינתו. למחרת אמרה לו המפלצת שעליו לשחוט אחד מהשוורים שלה, לבשל את לבו ומקרניו לעשות כוסות לשתיה, עוד לפני שהיא תחזור הביתה. "אבל יש לי חמישים שוורים" הוסיפה "ואתה חייב לנחש איזה מהם אני רוצה שתשחוט. אם תנחש נכון אשחרר אותך מחר ותוכל לקבל ממני שלוש דברים לפי בחירתך. אך אם תשחוט את השור הלא-נכון, תשלם בראשך."

הצעיר חשב רגע ואז קרא שוב "טריטילל, ליטילל! באו לעזור לי!" תוך רגע הופיעו שניהם כשהם גוררים איתם שור הגדול ביותר שהוא ראה אי-פעם. טריטילל שחט את

השור, ליטיל ל הוציא ובישל את לבו ושניהם התחילו לעמול על הכנת כוסות שתייה מהקרניים. העבודה התקדמה במהירות והבחור הצעיר סיפר לידידיו על התמורה שהבטיחה לו המפלצת.

הזקנים אמרו לו שעליו לדרוש את הארגז שעומד לרגלי המיטה שלה, את מה שמונח על המיטה שלה, ואת מה שנמצא תחת קיר המערה. הצעיר הודה להם על העצות וטריטילל וליטילל אמרו שהוא לא יזדקק להם יותר והלכו משם.

רק הם נעלמו כשהופיעה המפלצת, ומצאה הכל מוכן כפי שרצתה. אך לפני שהתיישבה לאכול את לב השור אמרה "לא עשית זאת לבדך, איש צעיר, אבל אני אעמוד בהבטחתי ומחר תוכל ללכת."

הם ישנו בלילה ובבוקר המפלצת העירה את הצעיר ושאלה איזה שלושה חפצים הוא רוצא. "אני בוחר" אמר "את הארגז שלרגלי מיטתך, את מה שמונח על מיטתך ואת מה שמונח תחת קיר המערה שלך."

"לא בעצמך בחרת את הדברים" אמרה המפלצת "אבל תקבל אותם." ואמנם כך היה. הארגז שלרגלי המיטה היה מלא אבנים טובות, תכשיטים יקרים וזהב.

מתחת קיר המערה הופיעה ספינה גדולה עם משוטים ומפרשים, שיכלה לנוע על הים ועל היבשה.

ועל המיטה נמצאה.. הנסיכה האבודה. "אתה האיש בעל מזל הגדול ביותר שנולד אי-פעם" אמרה המפלצת כשעזבה את המערה שלה.

בקושי רב שם הצעיר על גבו את ארגז האוצרות הכבד. איתו הוא הלך לספינה, כשהנסיכה צועדת לידו. ואז עלה על הספינה והוביל אותה ישר לארמון המלך. המלך כמעט והתעלף מרוב שמחה כשראה את בתו האהובה, וכשהתאושש קצת, סיפר לו הצעיר את קורותיו.

"מצאת את בתי ולכן תקבל אותה לאישה כפי שהבטחתי" אמר המלך, וכך היה. וזה סוף הסיפור.